

פִּיחַת הַשָּׁבֶת

גיליון ו'

פרשת אמור – אבות ד' ה'תש"פ

"וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הִבְיָאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפֵה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּתְּיֶנָּה" (פרק כ"ג פסוק ט"ו)

בספר 'מעין האמונה' ח"ג¹ (להרה"ג שלום מאיר ולך שליט"א) הביא את המעשה הנפלא הבא:

בישיבת 'נחלת הלוויים' בחיפה הועסק נער חילוני במטבח. בחור טוב, אך חף מכל זיק לדת ולמסורת. בא מבית חילוני, מחינוך חילוני וחברה חילונית. כשהיה הרב מקדים לו שלום, ענה בחיוך. כשנשאל לשלומו, ענה: "בסדר". כשנשאל: "אולי תניח תפילין?" ענה: "לא, תודה". כאילו הציעו לו סוכריה או סיגריה. לא בראש שלו. זה חזר על עצמו מדי יום, ברוח טובה.

יום אחד אמר לו הרב: "אולי תסכים לחזור אחריי על משפט אחד?" משפט אחד? שיהיה, מה יכול להיות.

"אמור אחריי: היום ארבעה עשר יום, שהם שני שבועות לעומר".

הבין שזה דבר דתי, קדוש. הניח ידו על תלתליו, ואמר. ושב לעבודתו.

למחרת נשאל: "אולי תסכים להניח תפילין?" השיב: "ודאי, למה לא".

היום הוא חובש כיפה, ודביקותו בברכת המזון היא לדוגמה.

מה ארע, מה קרה. מה שבר את הקרח? דיבור של מצוה.

אם זו אכן מצוה כמאמרה, לספור יום אחד באמצע, ביום ולא בלילה. ובכל זאת, דיבור קודש הוא, ומחלחל, ומשפיע השפעתו, מחולל פלאות. ממיס את מעטה האבן ומגיע אל מעין האמונה.

אבות ד'

משנה ד': "רבי לויטס איש יבנה אומר מאד מאד הוא שפל רוח שתקות אנוש רמה רבי יוחנן בן ברוקא אומר כל המחלל שם שמים בסתר נפרעין ממנו בגלוי אחד שוגג ואחד מזיד בחלול השם"

רבינו עובדיה מברטנורא: "מאד מאד הוא שפל רוח – אף על פי שבשאר מדות הדרך האמצעית היא המשובחת, במדת הגאווה אינו כן, אלא יטה לקצה האחרון של שפלות הרוח. לפי שהגאווה היא מאוסה ביותר, ועוד שרוב בני אדם נכשלים בה ולא בדילי

¹ עמ' שט"ו.

אינשי מינה, לכך צריך לעשות לה הרחקה יתירה".

מאד נוסף

בספר 'עטרת אבות' לרב הגאון אהרן זכאי שליט"א הביא שאלה לפי מימרת חז"ל זו:
לכאורה יש להקשות על הכתוב "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני
האדמה". לכאורה היה צריך לומר "והאיש משה עניו מאד מאד" שתי פעמים, כמאמר
המשנה "מאד מאד הוא שפל רוח".

ותירץ הגאון רבי עזרא עטייה זצ"ל, ראש ישיבת 'פורת יוסף', שמשו רבינו היה עניו
מאד מכל האדם – יותר ממה שכל אחד מחוייב במאד מאד (וכמו שאמר התנא "מאד
מאד הוא שפל רוח"), משה רבינו היה עניו ב'מאד' נוסף, דהיינו שלשה מאד...

*בת fe ונתהסר בערות טובות,
נתנא דמי, מחקר הספר 'יקרה היא מפני' צל התורה*